

ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΝΑ ΜΕ ΑΠΟΣΥΡΕΙΣ

Μέσο: ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΚΥΡ_ΤΕΧΝΕΣ

Ημ. Έκδοσης: 2/12/2012 Ημ. Αποδελτίωσης: 2/12/2012

Σελίδα: 1

Innews AE - Αποδελτίωση Τύπου - <http://www.innews.gr>

Δεν είμαι αυτοκίνητο να με αποσύρεις

«Το να τραγουδάω είναι συνθήκη ζωής», δηλώνει ο Γιώργος Νταλάρας και συνεχίζει με ανθρώπινες, σημερινές ιστορίες

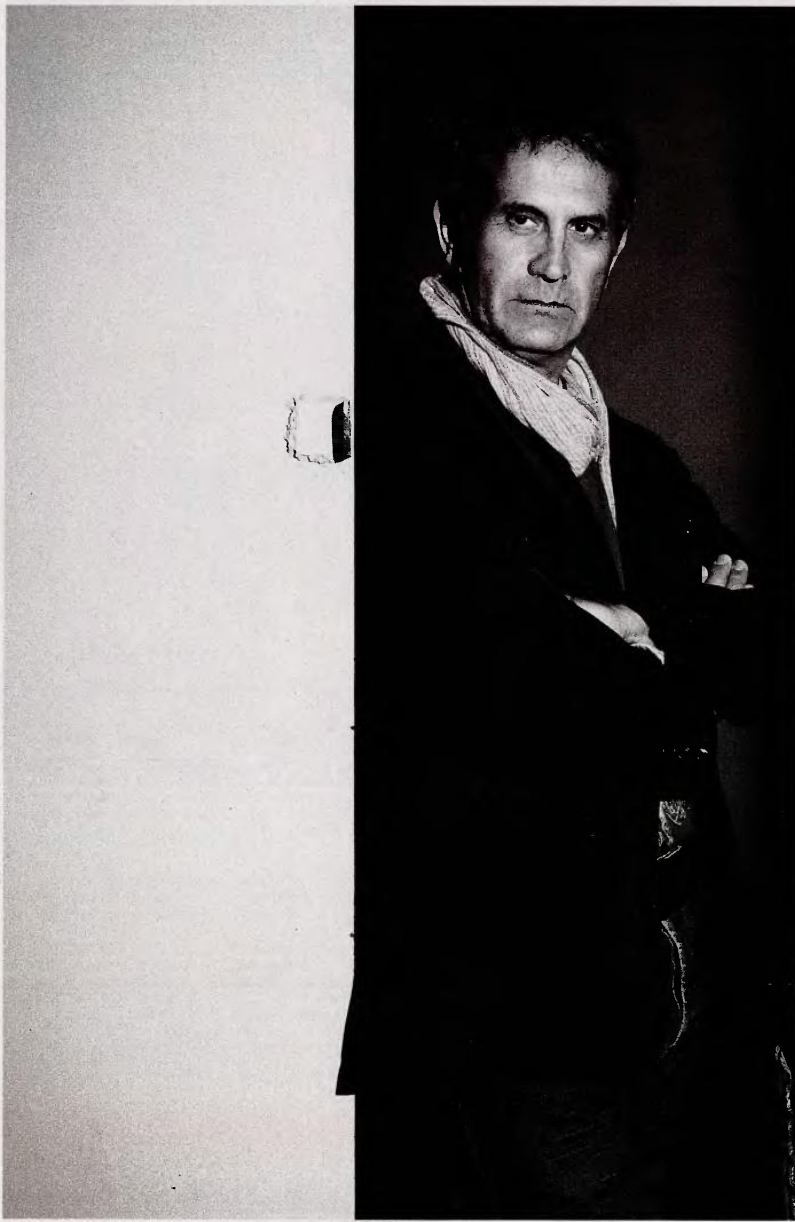
της ΓΙΩΤΑΣ ΣΥΚΚΑ

Γονείς, παιδιά, παλιοί συνοδοιπόροι από τα χρόνια των μπουζί, όρθιοι, με τα κινητά στα χέρια, τον πολιορκούσαν διακριτικά, αναζήτησαν ένα βλέμμα του, μια κουβέντα. Εκείνο το βράδυ, της επανειληφάνσης του Γιώργου Νταλάρα στην Αθήνα, μετά τους προπαικτικούς και τα γιορτήσια της περασμένης ανοίξης, δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί αρκετοί επέμεναν να στεκόνατο όρθιοι. «Είμαστε μαζί σου» τον εμψύχωναν οι πιο δυναμικοί, «ψηλά το κεφάλι», στη μια όχθη και στην άλλη: «Δεν είσαι μόνος σου».

Ένας αυθόρμητος κλοιός προστασίας ήταν απλωμένος γύρω του όλο το βράδυ, σε μια παράσταση χωρίς ντεσιμπέλ να σε ξεσηκώνουν, αλλά με την ανθρωπιά των συναυλιών που ξεχώρισε. Έτσι κι αλλιώς το «Gazarte» είναι από τους πιο πολιτισμένους χώρους διασκέδασης στο κέντρο. Σαν σπιντόρω σάλωνι, με τους μουσικούς και τους καλλιτέχνες μια αναπνοή απ' το κοινό, να καλλιπώνουν αποστάσεις και να αποκαλύπτουν ομιχλινές. Τα συγκίνησή του στα χέρια που ξεσηγάν, δυο και τρεις φορές, στα λόγια του κόρησι: «Όπως παιλιά, το 'χουμε ανάγκη». Και σε εκείνο το: «Α, με Γιώργο γαμώ τον μπλόκ μου» που έκρυβε το άκτι της εποχής.

«Τι θα πει έτσι είναι»

Και ο ίδιος κόσμος που άλλοτε ανυπόμονα ζητούσε τις επιτυχίες, τώρα είχε χρόνο για τα καινούργια τραγούδια από το «Τι θα πει έτσι είναι» που ο Νταλάρας κυκλοφόρησε με τον Νίκο Αντύπα, αλλά και κάποια παλιότερα που δεν πρόσφεραν τον καιρό της βασισμένης. Ένας δίσκος με ανθρώπινες ιστορίες, έντονα συναισθηματικά και μια διάχυτη μελαγχολία στον λόγιο, σαν να σηματοδοτεί ένα τέλος. Είναι

Γ. Νταλάρας: «Το φως στο βάθος του τούνελ», που λένε οι πολιτικοί, δεν το πιστεύω. Στο φως που εκπέμπουν οι άνθρωποι πιστεύω.

66

Αν θέλω κάτι να μείνει απ' αυτήν την κουβέντα, είναι αυτός ο τεράστιος φόβος που νιώθω για τη δικιόνοια και την ελληνική αλληλεγγύη. Και την αλληλεγγύη, ναι, μπορεί να την διεκδικήσσει η Αριστερά.

γύρω μας: «Είναι σημερινός δίσκος που μου ταιριάζει, με συμπληρώνει, τον καιρό και το νιώθω σαν συνείδηση» απαντά αργότερα. «Η καθημερινότητα και η απώγνωση μας κάνουν να το νιώθουμε σαν τέλος. Το τέλος της ιστορίας δεν υπάρχει, είναι πλάνη. Οι άνθρωποι και η ζωή χαρακτηρίζονται από τη συνέχεια. Καλό είναι να χαρακτηρίζονται και από τη συνέχεια. Ήρεται, ούτε μέσα μου το νιώθω αυτό το τέλος. Οτι θ' ανασταθώ και θ' αρχίσω κάτι καινούργιο. Δεν έχω το σύνδρομο του Λάζαρου. Το τέλος είναι για μένα φυσικό, γι' αυτό δεν με αφορά, γιατί όταν έρθει δεν θα είμαι εδώ για να το δω».

– Δεν μπηκάτε στον πειρασμό να δώσετε μο' από το τραγούδι μια απάντηση πιο δυναμική, πιο ακριβή στις επιθέσεις που δεχθήκατε την περασμένη άνοιξη;

– Δεν σκέφτηκα μ' αυτόν τον τρόπο και νομίζω ότι έχω δώσει απάντηση πριν από τις προκλήσεις και μέσα από τα τραγούδια και μέσα από τις επιλογές μου. Αυ-

τό που θέλω να πω όμως, είναι ότι αυτή την ανθρωπότητα, τη δικιόνοια, την ελληνική κατανόηση και αλληλεγγύη, την πληρώσαμε και συνεχίζουμε να την πληρώνουμε όλοι.

– Βέβαια, το τελευταίο τραγούδι, που δίνει και τον τίτλο του δίσκου γραμμένο σαν σύνθημα στον τοίχο, είναι μια σαφής τοποθέτηση: «Τι θα πει έτσι είναι / τι θα πει μη μιλάς». Διαμαρτύρεστε.

Όσο, επί δεκαετίες μιλούσατε όσο λίγοι...

– Εγώ μιλούσα, αλλά ποιος με άκουγε; Το παράξενο είναι ότι κάποια πράγματα που έλεγα εδώ και καιρό as πούμε, για την τηλεόραση ή για το lifestyle, δεν άρεσαν ή τα έβρισκαν πληκτικά.

– «Είμαστε μαζί στο μαύρο σκοτάδι / αν νιώθετε αδερφός κοιτά αυτό το φως». Ποιον νιώθετε αδερφός; Και

ποιο είναι αυτό το φως;

– Νιώθω αδερφό όποιον με νιώθει αδερφό. Το έμπιστο του καλού παιδιού και «όλοι αδερφοί είμαστε» δεν μου ταιριάζει, δεν ήμουν ποτέ πρόσκοπος. Όσο για το φως, «αυτό το φως στο βάθος του τούνελ», που λένε οι πολιτικοί, δεν το πιστεύω. Στο φως που εκπέμπουν οι άνθρωποι από μέσα τους πιστεύω.

Συνέχεια στη σελ. 2

Μου άρесе η μοναξιά μου

Προσέχει τις κουβέντες του, είναι φανερό, δεν θέλει νέες παρεξηγήσεις. Πιθανό τον εαυτό του με άλλο τρόπο ο Γιώργος Νταλάρας, ενώ καλείται να δίνει εξετάσεις για όσα πιστεύει, ακόμη και σε παλιούς συγγραφείς που με τον τρόπο τους ζητούν... αριστερότερο. «Μιλώ όπως μιλώ η Αριστερά, έχω κι αν της επιβάλλεται πολλές φορές σωπή. Ημιον ανέστιας κομματικά, αλλά ήταν το σπίτι μου ιδεολογικά. Η Αριστερά ήταν και είναι οι ανεκλήρωτες φρανσουάσιες μου, οι ιδέες πάνω στις οποίες πατήσαμε για να ωρμηόσουμε, ακόμη κι αν αποδεικνύονται κάποιες φορές ανώτερες απ' αυτούς που τις υπηρετούν.

Αν θέλω κάτι να μείνει απ' αυτήν την κουβέντα, είναι αυτός ο τεράστιος φόβος που νιώθω για τη δικιόνοια και την ελληνική αλληλεγγύη. Και την αλληλεγγύη, ναι, μπορεί να την διεκδικήσσει η Αριστερά».

Τις εικόνες της δεκαετίας του '50 και του '60 τις έχει καθαρές μέσα του. Κι όταν φτάω στην σημερινή πραγματικότητα, τη βία, την επιθετικότητα, λέει πως «όλα αυτά είναι ίδια και το ίδιο επικίνδυνα».

«Μπορεί αυτά να τα έχω ζήσει και μικρό παιδί σαν σπύρα του Εμφυλίου, αλλά τώρα η προσέγγιση μετά την προσοίωση της ψεύτικης ευμάρειας στην οποία ζούσαμε είναι δραματική. Και το πιο δραματικό είναι αυτοί οι άνθρωποι, και είναι οι πιο πολλοί, που δεν μπηκάν ποτέ στον πειρασμό, ζούσαν πάντα καθαρά, έντιμα και τώρα ζουν κάτω από το όριο. Ζουν το σίδηρο της ταπεινώσης. Βλέπω και την έξαρση της χρυσής γής, δεν είναι καθόλου αστέια. Βλέπω ευτυχώς και συνθήματα στους τοίχους: "Τσοκιστέ τους φροσιστέ". Πρέπει να έχουμε τα αυτιά μας και τα μάτια μας ανοικτά».

– Αισθάνομαι ότι προσπαθείτε να κάνατε μια νέα αρχή. Υπήρξε μια περίοδος που να αμφιβάλλατε βαθιά για τον εαυτό σας και για ό,τι κάνετε;

– Η ζωή έχει μια συνέχεια. Αμφιβάλλω πολλές φορές, όχι για τις ιδέες μου, αλλά για την εφαρμογή τους. Και αυτό δεν είναι καθόλου φιλοσοφικό, είναι πρακτικό. Έχω βαθιά εκτίμηση στους τεχνίτες.

Όταν θέλω κάτι να κάνω, πολλές φορές όμως αναρωτιέμαι αν το έκανα με τον σωστό τρόπο. Συνέχεια, λοιπόν, όχι νέα αρχή.

– Λένε πως όταν μεγαλώνουμε γίνουμε περισσότερο. Το νιώθετε;

– Ναι, ίσως και πιο εκλεκτικοί. Μεγαλώνοντας πιστεύω ότι ο λόγος που δεν έχω εγκλιβιστεί στο σπίτι και στο ασπιάτο είναι επειδή δεν υπήρξε ποτέ διανοούμενος. Οι ομαδικές αναγωγές φιλοσοφικού περιεχομένου μου χαλάνε αυτήν την αγωνία για το σιγήνη της ζωής. Εμένα μου άρесе η μοναξιά μου και δεν θέλω να την ηλιπίσει κανένας. Μοθαίνω απ' αυτό που διαβάζω και με συντρίει κάτι που μπορεί να είναι αμελές, αλλά για μένα είναι δυνατά. Από αυτήν την όψη, ναι, είμαι περιεργός και μπορεί να χειροτερεύω ή άλλο.

– Και τώρα, παππούς. Ποιο παραθύρι θα θέλατε να πέτε στον εγγονό σας;

– Έχω ένα έντονο συναισθήμα. Το περιγράψω ωραία ο Χάρης Κοτσικιάς στο τραγούδι «θα τρώμεζες αν ήξερες πόσο σε αγαπούσες». Θα 'θελα να του μπάβω για τα κριμάτια. Να κολιμπήσουμε μαζί στα κίματια. Να ακούμε μαγικές μουσικές.

Το μοιρολόι του Χαλκιά ή μια σουίτα του Βιβάλνι. Κι αυτό παραθύρι δεν είναι; Πάντως όχι για βασίλισσες και Λίκους. Τώρα το να διαβάζει «Νοτά Λίκου» του Μάου (α.σ. Ελευθερίου) όταν μπάβω να διαβάζει, αυτό μάλιστα.